

Introit: *Já vím, že můj Vykupitel je živ a jako poslední se postaví nad prachem. A kdyby mi i kůži sedřeli, ač zbaven masa, uzřím Boha, já ho uzřím, pro mne tu bude, mé oči ho uvidí, ne někdo cizí, mé ledví po tom prahne v mém nitru.* (Job 19, 25-27)

Píseň (346) 549 modlitba

Čtení: Matouš 28, 1-20

Píseň (667) 560

Text kázání: Marek 16, 9-14

Milí přátelé, bratři a sestry,

v posledních letech, více než kdy jindy, si můžeme uvědomovat, že život je velmi křehký a že ve světě nejsou žádné trvalé jistoty. Nikdo nic nemá jistého. Jednu jistotu ale přeci jen můžeme mít. A tím je jistota věčného života těm, kteří **věří v Ježíše Krista, jako ve svého Pána a Spasitele!**

Nad všelijakými hrůzami, nad každým strachem, nad jakýmkoliv pádem, nad jakoukoliv porážkou a ztrátou, nad jakoukoliv bolestí, nad jakýmkoliv smutkem a bezradností a dokonce i nad smrtí vládne naděje Kristova kříže a vzkříšení!

A tuto naději a ujištění může prožívat každý z nás. A to bez ohledu na to, v čem se zmítáme, nebo v jak tíživé situaci se nacházíme. Jen je potřeba uvěřit zprávě evangelia. Uvěřit tomu, že ve svém kříži tě Ježíš zachránil a ve svém vzkříšení je s tebou a provede tě i těmi nejtěžšími zkouškami až do věčnosti. Nevím, jak vy, bratři a sestry, ale má zkušenost, a vím, že zkušenosti i jiných křesťanů, jsou takové, že v čím těžší situaci se člověk nachází, tím více vnímá, že Pán Ježíš je s ním. Tak jak zaslíbil: **Jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.**

Pán Ježíš je tedy i s tebou. Ve všem tvém utrpení, ve všem tvém osamocení, ve všem tvém strachu, ve tvé nemoci a bolesti, ale i ve tvé radosti. Abys ale ve svém životě mohl prožívat Kristovu blízkost, je potřeba Ježíši věřit.

Milí přátelé, vlastně vše v našem životě se odvíjí od toho, zda věříme anebo ne. I obecně. *Věříme, že se uzdravíme?* Pokud ano, dostáváme během nemoci sílu. Pokud ne, jsme plni strachu a beznaděje. *Věříme, že dojdeme až do cíle?* Pokud ne, vzdáváme to. Pokud věříme, máme sílu dojet až do cíle. Nebo ačkoliv už máme astronomické jaro, tak pořád ne a ne se jaro probudit. *Věříme, že už brzy přijde opravdu jaro?* Pokud ne, naplňuje nás to špatnou náladou. Ale pokud pomyslíme, že nakonec bude teplo, tak nám to náladu přeci jen zlepší. A vůbec, *věříš, že tě čeká v životě ještě něco hezkého?* Pokud ano, pak se těšíš a máš chuť žít. Pokud ne, pak jsi nabručený, rezignující, pesimistický. A konečně, **věříš, že Kristus chce být živý ve tvém životě a chce ve tvém životě jednat?** Pokud nevěříš, pak jsi podobný učedníkům, když **nevěřili, že Pán byl vzkříšen.** Po ukřižování Pána se totiž jejich víra rozpadla jako domeček z karet a jejich srdce zaplavili smutek a beznaděj. Opět se ale radovali až ve chvíli, kdy **uvěřili**, a kdy se přesvědčili, že **Pán žije.**

Jak je to, milí přátelé, tedy s námi? I my bychom se měli přece radovat! Od události Kristova vzkříšení uplynulo skoro 2000 let a Pán stále žije a žít bude na věky! Samozřejmě že každý z nás jistě někdy prožíváme chvíle, kdy nám není do zpěvu. Kdy to nejde se radovat. Tehdy když se nás zmocňuje bezradnost, zoufalství a smutek právě z různých okolností, které na nás doléhají. Jenže Vzkříšený Pán Ježíš chce právě do těch našich zoufalství vstupovat. Tak jako do zoufalství učedníků. Chce se i s námi potkávat a setkat. A setkání s Ním nás naplní světlem, útěchou, ujištěním, novou vírou. Doslova jako bychom byli polití živou vodou a byli vzkříšeni. Takové je setkání s Kristem. Podívejme se na ty ženy, které utíkají od Ježíšova hrobu, **Ježíš se s nimi potkal. Pozdravil je. Ony mu začali objímat nohy a klaněli se mu.** V té chvíli jsou ty ustrašené ženy proměněny. Stejně jako Marie z Magdaly, která Ježíše nejdříve nepoznala pro své slzy a domnívala se, že je to zahradník. Ano, i my mnohdy pro své ustaranosti, pochybnosti a smutky nevidíme Vzkříšeného. A přitom On se s námi potkává každý den. Vždyť to řekl: **Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa!** Ovšem všímáme si Ho? Vnímáme Ho, že je s námi? Jedna známá píseň z Truvérské mše od Petra Ebena má nádherný text: **Za to, že v stromech přečtu život a jaro v pevné závěži, že potkal jsem tě dneska ráno, za to ti, Pane, děkuji.** Víte, když občas tuto píseň zpívám, tak mě naplní neskutečná radost a hned mi je líp. Uvědomím si u ní, že Pán je se mnou. Že já ho jen někdy prostě nevidím. Mám sklopené oči, nařikám sám nad sebou a přitom On trpělivě čeká, až s ním začnu mluvit. Až Ho začnu vnímat. Až Ho v obyčejných věcech spatřím. Až přečtu ve stromech život, až Ho začnu hledat ve ztišení, až Ho začnu vnímat, že se prochází vedle mne v mých bližních a potřebných. Pak se můj život rázem obrátí o 180 stupňů. Od tmy ke

světlu. Od smutku k neskutečné radosti. Od smrti ke vzkříšení. V té chvíli je ve mně opět vzkříšeno to nové stvoření. Ten nový člověk, který věří.

A znovu jsme u toho slova věřit. Bůh má zalíbení v těch, kteří věří. Protože ti budou spasení. **Bohu se zalíbilo spasit ty, kdo věří, bláznovskou zvěstí.** (1. K 1,21) Anebo jiný verš: **Těm, kdo věří, dal moc stát se Božími dětmi.** Bratři a sestry, ke křesťanské víře patří nejen víra v to, že Ježíš za nás zemřel na kříži, ale také víra ve vzkříšení těla. Ne jen ve vzkříšení Ježíše, ale také ve vzkříšení každého z nás. To Slovo „vzkříšení“ znamená totiž „vstávající mrtvé tělo.“ Tělo, které bylo mrtvé, k nepoužití, všelijak rozbité, nakonec vstává k životu. A nebylo více rozbité tělo, nežli to Kristovo. A přece vstalo v plné síle a zdraví. Tím se můžeme i my potěšovat. Přesto, že naše těla stárnou a už nemohou, co mohli, přesto, že jsme nemocní a v mnohých věcech i k nepoužití, přesto **jednou budeme poskakovat jako býčci**, jak zaslubuje Písmo. Věříme tomu? Nevěříme-li, jsme smutní a skleslí, bojíme se a vidíme vše černě. Věříme-li, pak se ale těšíme a naplňuje nás to radostí. Vše se odvíjí od slova věřit, ve smyslu Bohu důvěřovat. A Bůh chce, abychom se k takové víře, resp. důvěře posilovali a navzájem povzbuzovali, protože to někdy není jednoduché, pro nikoho z nás. V Markově evangeliu jsme četli, že Pán poslal za učedníky Marii z Magdaly, ale ti jí ve svém pláči a truchlení **nevěřili**, že Pán žije. A truchlili dál. A tak Pán jim poslal dva učedníky, kteří se s Ježíšem potkali na cestě do Emauz. **Ale ani těm nevěřili.** Uvěřili až ve chvíli, kdy se mezi nimi zjevil sám Pán. A ten pak **káral jejich nevěru a tvrdost srdce.** To nám říká jedno, že zvěst o vzkříšení mě může znít dokola a ze všech stran, ale mě to nic nepomůže. Pomůže mi to teprve tehdy, když na ní zareaguji a osobně se přesvědčím a osobně se s Ním budu chtít setkat. Jak se zpívá zase v jiné písni: **Pojď a přesvědč se sám.**

Na závěr bych se chtěl ještě vrátit k těm stromům. Anebo respektive k přírodě a ke stvoření. Protože i v něm můžeme poznávat nejen jaký je Bůh, ale i to, co nás čeká. V knize Job máme toto slovo: **Stromu zbývá aspoň naděje, že i když podřat, začne rašit znovu.** A to v přírodě skutečně můžeme vidět. Anebo taková housenka. Když se zakuklí, je nějakou dobu jako mumie. A přece to není její konec. Je z ní pak nádherný motýl. I my se musíme na sklonku života zakuklit, naše těla musí zemřít, jinak vzkříšení nebudeme. Musíme zemřít tomu starému, jinak nemůže přijít nové. To platí nejen pro naše tělo, ale již dnes, i pro naši duši, která je věčná. Musíme zemřít starému způsobu života, aby mohl přijít ještě lepší.

A to poslední, co bych chtěl dnes zmínit a tak posílit naši víru v ten lepší život, je fiktivní rozhovor dvou nenarozených dětí:

V bříšku těhotné ženy byla dvě miminka. První se druhého zeptalo:

Věříš v život po porodu? Určitě. Něco po porodu musí být. Možná jsme tu hlavně proto, abychom se připravili na to, co bude pak. Blbost, žádný život po porodu není. Jak by vůbec mohl vypadat? To přesně nevím, ale určitě tam bude víc světla, než tady. Třeba budeme běhat po svých a jíst pusou. No to je přece nesmysl! Běhat se nedá. A jíst pusou, to je úplně směšné! Živí nás přece pupeční šňůra. Něco ti řeknu: Život po porodu je vyloučený – pupeční šňůra je už teď moc krátká. Ba ne, určitě něco bude. Jen asi bude všechno trochu jinak, než jsme tady zvyklí. Ale nikdo se přece odtamtud po porodu nevrátil. Porodem prostě život končí. A vůbec, život není nic, než vleklá stísněnost v temnu. No, já přesně nevím, jak to bude po porodu vypadat, ale každopádně uvidíme mámu a ta se o nás postará. Máma? Ty věříš na mámu? A kde má jako podle tebe být? No přece všude kolem nás! V ní a díky ní žijeme. Bez ní bychom vůbec nebyli. Tomu nevěřím! Žádnou mámu jsem nikdy neviděl, takže je jasné, že žádná není. No ale někdy, když jsme zticha, můžeš zaslechnout, jak zpívá, nebo cítit, jak hladí náš svět. Víš, já si fakt myslím, že opravdový život nás čeká až potom... tak komu jsme podobní? Tomu dítěti, které věří a povzbuzuje, anebo tomu, které je ustrašené a pochybuje? A věříme v život věčný? A věříme na Otce? Stvoření Boží ukazuje, že jsme se rozhodli správně, jestliže věříme. Amen. Píseň 295 (350) modlitby

Večeře Páně (380, 377, 365)

Slovo posláni: 1. Tesalonickým 4, 14

Požehnání: A Bůh pokoje, který pro krev stvrzující věčnou smlouvu vyvedl z mrtvých velikého pastýře ovcí, našeho Pána Ježíše, nechť vás posílí ve všem dobrém, abyste plnili jeho vůli; on v nás působí to, co se mu líbí, skrze Ježíše Krista. Jemu buď sláva na věky věků! Amen.

Píseň (660) 548